

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 190.

55de Møde.

Tirsdagen den 16de April.

(Fortf.)

Den Deel af denne Skat, som saaledes vilde falde paa Landdistricterne, foreslaaes derhos sammenlagt med en Deel af Landskatten, saaledes, at den paa Stov- og Møllekyld for Tiden hvilende Landkat tilligemed en Deel af Tiendeskatten skulde, under Navn af Gammelskat, forenes med den Deel af Hartkornskatten af Alger og Eng, der erlægges efter den gamle Matricul (§ 3), medens der for Alger- og Engshartkorn, Stov- og Møllekyldshartkorn samt for det Konge- og Kirke-tiende ydende Hartkorn een Gang for alle skulde fastsættes et vist uforanderligt Beskatningsforhold eller dannes en Beskatningseenhed, efter hvilken den Deel af Landskatten, der efter Frdgn. af 24 Juni 1840 erlægges efter den nye Matricul, samt en Deel af den tidligere Tiendebeskatning, i Forbindelse med den nye Afgift, forsaavidt den vilde falde paa Landdistricterne, skulde, under Navn af Nysskat, udskrives med den Størrelse, som maatte blive bestemt ved den aarlige Finantslov.

De i § 1 nævnte ældre Skatter og Ligninger ere for en stor Deel støttede paa Grundsætninger, som allerede under de tidligere Forhold maatte ansees for lidet hensigtsmæssige, men som vilde blive aldeles uholdbare, naar de Forandringer i vort Beskatningsvæsen og øvrige Statsforhold, som i andre Retninger ere nødvendige, navnlig Udjevningen af Forskjellen mellem det privilegerede og uprivilegerede Hartkorns Beskatning, skulde kunne gennemføres paa en tilfredsstillende Maade. Det maa derhos i Reglen ansees for forkasteligt at behandle visse Dele af Statens almindelige Udgifter affondrede fra de øvrige, og til deres Beskrivelse bestemme særlige Indtægtskilder, idet en hensigtsmæssig efter enhver

Tids Behov afpasset Fordeling af Kræfterne derved gjøres ufornødent vanskelig, og en saadan almindelig og let Udigt over Statskassens Indtægter og Udgifter, som vel til enhver Tid er ønskelig, men som under vore nye constitutionelle Forhold er bleven mere nødvendig end nogenstunde før, derved i høieste Grad besværliggøres. Vi ansee det derfor for meget hensigtsmæssigt, at Udkastet gaaer ud paa at sammendrage disse forskellige ældre Afgifter til en eneste nye Skat.

Naar der bliver Spørgsmaal om den Maade, hvorpaa denne er foreslået reguleret, da er det saa meget vigtigere at underkaste denne en nøagtig Undersøgelse, som de i § 2 anvendte og ovenfor citerede Udtryk „fremtidige lignende“ aabne en viid Mark for Anvendelsen af den opstillede Skattnorm, idet de i § 1 af Udkastet nævnte Afgifter ere af en saa forskjelligartet Natur, at det ikke vilde være vanskeligt at finde Slægtskab imellem dem og næsten enhver ny, som agtedes paalagt. — Forsaavidt Udkastet indfranker sig til at opstille en ubegrænset Norm for den nye Skat, hvis Beløb skulde bestemmes ved den aarlige Finantslov, da kunne vi ikke ansee en saadan Maade til at fastsætte Skatter for stemmende med Grundlovens §§ 51 og 52, idet disse gjøre en bestemt Forskel mellem Skattelove (§ 51), ved hvilke de enkelte Skatter bestemmes, og Finantsloven (§ 52), der kun skal indeholde „Overslag over Statens Indtægter og Udgifter“, saaledes som de første formodes at ville stille sig ifølge de af Finantsloven uafhængige Skattelove og andre Indtægtskilder, saa at Grundloven ikke tilsteder nogen saadan Forbindelse af disse tvende Slags Love, som vilde følge af Lovudkastets Forslag i denne Henseende. Det turde være saa meget vigtigere at holde fast ved denne Opfattelse af Sagen, som der er den væsentlige Forskel mellem Finantsloven og andre Love, at